

כניסת השבת: 16:03

צאת השבת: 17:13

בס"ד

עורך: רב בית הספר – יהודה רזנברג

שולחן שבת שלנו

מה נלמד מפרשת השבוע - פרשת וישלח

הגעתי לבית הספר. הייתי במתח רב. ידעתי כי היום יש לנו מבחן מאוד חשוב, ואם אצליח בו, אוכל ללמוד מחשבים, דבר שמאוד רציתי ללמוד. לא היה לי כמעט מה להתכונן בבית. אמרו לנו לבוא ולעשות את המבחן וזהו. בלילה לפני השתדלתי ללכת לישון מוקדם, כדי להגיע ערני עם הרבה כוח וריכוז למבחן. אבל מרוב התרגשות ומתח, קשה היה לי להירדם.

הגיע זמן המבחן. נכנסתי לכיתה, התיישבתי במקומי, מחכה למורה שתגיע ותחלק את המבחנים. המורה הגיע, לקחתי את המבחן, התחלתי לקרא אותו. הכל היה נראה לי מוזר, מרוב התרגשות לא הצלחתי להבין בכלל את השאלות. כל כך נסתי להירגע, אבל לא הצלחתי במיוחד. לפתע ראיתי את אורי ויצחק שישבו אחד ליד השני עונים תשובות אחד לשני. הרגשתי נורא. אני לא מצליח לעשות כלום. הם עובדים ביחד, ולכן יש להם סיכוי הרבה יותר טוב ממני להתקבל לקורס במחשבים שאותו כל כך רציתי. "האם להלשין למורה שהם מעתיקים? האם בכלל זה יעזור לי? הרי אני לא מצליח לענות על כלום, לכן גם אם הם לא יצליחו כל כך טוב, אם הם יפסיקו להעתיק, הם עדיין יצליחו יותר ממני! אבל היכן הצדק? למה הם מעתיקים? אולי גם אני רק אעתיק שאלה אחת, או אפילו לא אעתיק, רק אציץ במבחן של הילד לידי, הוא יזכיר לי את התשובה, ואז אירגע, ואעשה את שאר המבחן לבד. אולי זה לא ישר, אבל זה עדיין יותר טוב ממה שהם עושים", אמרתי לעצמי. החלטתי לא להלשין, אבל כן הצצתי במבחן של הילד לידי. ראיתי תשובה אחת, ובאמת נרגעתי והתחלתי לענות על שאר המבחן לבד. מסרתי את המבחן וחיכיתי שיגיעו התוצאות. כבר למחרת המורה הגיעה לכיתה, וסיפרה כי כבר הספיקה לבדוק את המבחנים, ויש לה את רשימת הילדים שיוכלו להיכנס לקורס במחשבים. המורה הקריאה את רשימת הילדים, ואני ... לא הייתי בתוך הרשימה, אבל אורי ויצחק כן היו ברשימה. "למה אני לא ברשימה? האם לא עניתי נכון?" קראתי למורה. אכן ענית נכון, אבל אני חוששת כי המבחן לא שלך. אתה העתקת!" אמרה המורה.

אני העתקתי?! "צעקתי. "כן המבחן שלך דומה למבחן שלדני שישב לידיך. שניכם טעיתם בדיוק את אותה" טעות בשאלה הראשונה, וגם ראיתי אותך מסתכל במבחן של דני!" ענתה המורה. "אבל אני העתקתי רק את השאלה הראשונה, ואורי ויצחק העתיקו כל המבחן. אז למה הם כן יכנסו לקורס?" צעקתי בכעס. אורי ויצחק הסתכלו עלי בזעם. "מלשין אחד!" צעק עלי אורי. "תתבייש לך!" צעק חיים. "אבל זאת האמת. אמרתי. אני באמת העתקתי את השאלה הראשונה מדני, אבל רק אותה. את שאר המבחן עשיתי לבד. זה פשוט עזר לי להירגע. אבל אורי וחיים כל הזמן עבדו ביחד. אני העתקתי רק שאלה אחת. והם העתיקו כל הזמן" אמרתי למורה. המורה אמרה שהיא תחשוב מה לעשות עם שלושתנו. כאשר יצאנו להפסקה, אורי וחיים צעקו עלי. אליהם הצטרפו ילדים נוספים מהכיתה, וכאשר הם סיפרו לילדים אחרים מה קרה, מצאתי את נוספת במרכז של הרבה ילדים ששמועדים עלי. צוחקים עלי. ומצליחים לי לא להתקבל לקורס. ומדעתיח לי

בדרכי המידות
"אהבת האמת".

"...מצווה גוררת מצווה, ועבירה"

בסיפור בעמוד הקודם פגשנו בילד שנסה להיות אמיתי. להיות ישר. גם כאשר החליט להציץ במבחן של השכן, הוא לא עשה זאת בשמחה. הוא קיבל מחדש את הביטחון העצמי שלו, וחזר לעשות את המבחן לבדו. כאשר המורה אמרה שהעתיק, הוא לא נסה לשקר. הוא הודה באמת. אבל מה קרה בסיפור? איך דבר קטן הפך להיות דבר גדול. איך רצון להתקבל לחוג, הביא את הילד למצב שבו הרבה ילדים צועקים עליו, ואחד אפילו דחף אותו. אולי הצלצול הציל אותו מזעמם של הילדים. גם כאשר הוא מחליט שלא להלשין עוד, למרות הדבר הנורא שעבר עליו בהפסקה, (דבר שחובה לספר למורה או למנהלת, כי התנהגות כזו של הרבה ילדים כלפי ילד אחד, מסוכנת, ומחייבת תגובה של בית הספר. דבר כזה צריך להודיע, גם אם זה נקרא הלשנה אצל הילדים, וראובן צדק שסיפר זאת למחנכת).

זה לא עוזר לו. ראובן מספר, ואז הילדים כועסים עליו עוד יותר. והכל ממה התחיל? מהרצון של הילד להתקבל לחוג. גם

דבר דומה.

קח את

זכר לו את

אל לבן

ם, כאשר

חל. בדרך

– הפסלים

חידה בפרשה.

חידון על פרשת השבוע

- לאיזו ארץ יש שערות ארוכות? (ל"ב 3)
- מה הקשר בין ליל הסדר ליעקב? (ל"ב 7)
- איזו תפילת היא מתנה? (ל"ב 18)
- מי רצה ללכת בלילה, ובמקום זאת רב כל הלילה? (ל"ב 22 – 24)
- מי אמר שיש לו "רב", ולכן הוא לא רוצה מתנות? (ל"ג 9)
- מה החביאו מתוך לעץ? (ל"ה 4)
- מי קרא למי "בן אוני"? (ל"ה 18)

!שבת שלום! בהצלחה

שבת שלום וחג שמח!
למשפחת ביה"ס ניר עציון!

הודעות

בי